

tillade mig at bevise, at jeg ikke har fundet Systemet i Renkultur —, hvorefter man praktiserer hele Avancementet fra Kaptajn til Stabsofficer. Det er det, jeg bekæmper, og ingenlunde, at vi have unge Generaler.

Naar den højtærede Minister henviste til, at efter Krigen i 1864 fik vi unge Generaler, var det for øvrigt ikke noget godt Bevis af den simple Grund, at de enkelte Mænd, der dels vare udmærket dygtige og dels havde haft Lejlighed til at gøre deres Navne bekendte under Krigen, vare selvskrevene efter Hærloven af 1867, hvorved hele Armeen blev reorganiseret og de fleste Generalposter ombesatte, til at indtage de øverste Stillinger. Til disse hørte General Scharffenberg, General Steinmann og General Nielsen, men saare vi ogsaa færdige med dem, der have siddet i den lange Tid. Saa fik Ministeren ved derimellem at indskyde General Wilster, der i ganske kort Tid, et Aarstid eller saa, medens General Steinmann var Krigsminister, stod paa hans Plads, trukket Tiden lidt ned, til 11½ Aar, tror jeg, det var. Det betyder slet ingen Ting. Det er nemlig en Kendsgerning, at efter Ansættelsen af de tre Mænd, der havde gjort deres Navne bekendte og altsaa havde et vist Plus fra Krigen foruden i deres personlige Dygtighed og paa Grundlag deraf vare komne op paa de øverste Pladser, nemlig de to kommanderende Generaler og Generalinspektøren for Fodfolket, har man ikke gjort saadanne Spring. Det gaar nemlig ikke an, at Ministeren tager General Kauffmann, der ganske vist stod i 10 Aar paa den Plads, ind under den Kategori, thi det er en Kendsgerning, at General Kauffmann gik fra Ministerbordet over til Pladsen. Det har ogsaa tidligere været anset for en ret naturlig Vej at gaa fra Krigsminister til kommanderende General eller til Generalinspektør for et Vaaben, saa det kan man ikke regne med. Man faar altsaa ikke en Smule Vejledning ud af det, Ministeren fremfører der.

Men naar man tager Avancementerne fra Kaptajn til Stabsofficer efter Systemet fra 1867 til nu, er det, man kan fastholde som det indtil denne Ministers Tid praktiserede System, at vedkommende, for saa vidt han i Forfremmelseslisterne og den almindelige Bedømmelse af de forskellige Manøvrer fik Vedtegningen „meget egnet til Forfremmelse“, blev forfremmet i den Følgeorden, hvori Ancienniteten stillede ham. Det er Systemet. At man saa en sjælden Gang har været nødt til at for-

lade dette System for at faa en særlig Plads som Chefspladsen for Generalstaben eller sligt besat, er sandt, men det er af de Undtagelser, som kun bekræfte Reglen.

At der under de sidste 5—6 Aars Hærsstyrelse er en Anke at rette overfor visse Posters Besættelse, er der ingen Tvivl om, men det er denne Minister uskyldig i, nemlig den, at man pludselig staa uden at være forberedt paa Besættelsen af Posten som Chef for Generalstaben, Besættelsen af Posten som Generalinspektør for Fodfolket og Besættelsen af den kommanderende Generals Plads, saa at de tre Mænd ere komne i Spidsen for disse højeste Administrationer her i Landet uden at have haft de foregaaende Stillingers Udvikling i den Grad, som man hidtil har anset for ønskelig, nemlig Føringen af Regiment og Brigade. De have ved en enkelt Manøvre faaet Lejlighed til at kommandere, men normalt have de ikke kunnet faa Tid dertil, fordi de udenfor Tur ere blevne ansete for de til de nævnte Poster bedst skikkede, og jeg tror med fuldkommen Ret. Denne Uforberedthed er denne Minister ikke Skyld i, den falder paa hans Formænd, der ikke paa dette Omraade i tilstrækkelig god Tid have søgt at forberede Avancementerne. Jeg gentager, at det er ikke det, der rejser Modstand imod. Nej, Midlet til i Tide at udpege Generalsemner, er netop den Udvej, man har aabnet ved at kunne springe ved Avancementer fra Løjtnant til Kaptajn.

Jeg er ganske enig med Ministeren i den Udtalelse, han fremkom med om dette Punkt, men han synes ganske vist ikke at have draget de fornødne Konsekvenser af sin Udtalelse. Han udtalte nemlig, at efter Hærloven af 1867 indtil 1880 var det hvert 3die Avancement fra Premierløjtnant til Kaptajn, der skete efter Valg, og efter 1880 blev det kun hvert 5te. Han syntes deraf at have uddraget den Slutning, at denne Forandring kan tjene til Støtte for det voldsomme Springeri. Men Forandringen indtraadte netop, fordi man anerkendte, at den almindelige Opfattelse herom i Hæren og hos dens Tillidsmænd her inde paa Tinge var den, at man saa vidt som muligt skulde følge Ancienniteten, naar ellers Dygtigheden var til Stede, og kun undtagelsesvis gaa den anden Vej: Valgavancementet. Men nu er jeg ogsaa fuldt ud enig med Ministeren om, at naar man kun har hvert 5te Avancement som Springavancement fra Løjtnant til Kaptajn, er det rigtigt, at det ikke bliver nogle faa Stykker, 2—3, der sprin-